

Dario Fo teaterarbejder bygger på folkelige kulturformer, som han har arbejdet ud fra og givet et nyt politisk indhold.

I Italien er det meget langt fra at være gratis at tage politisk stilling i kulturlivet. Dario Fo har det kostet både kår, fængsel og udelukkelse fra teatre og fjernsyn i perioder.

Kritik har været affyret mod ham fra alle politiske verdenshjørner. For højrefløjens folk har der været for megen politisk snak i de ellers så morsomme farcer. For venstrefløjens har der været alt for megen farce og alt for lidt politisk analyse i hans skuespil.

Det er typisk for opfattelsen af ham, at da han første gang blev spillet på dansk - i 1963 - skete det omtrent samtidig på FolkeTeatret og ABC-Teatret, hjemstederne for henholdsvis det politiske teater og farcen og revyen.

Men de to linier i Fo's teater, som man ofte har villet adskille, er i virkeligheden været så tæt sammen, at man ikke har kunnet tage den ene side uden også at få den anden med.

Den folkelige kultur, som Dario Fo bygger på, har rødder helt tilbage til middelalderens gægl og karneval. Det er marionetspil og grove løjer. Men det er også markedsgæglernes, hofnarrens fattige fortællinger, der skal give den stamme lidelse og det tavse opør ord og gestus. Det er den folkelige form.

Det folkelige indhold er til enhver tid optrædet mod magthaverne med latterens hjælp. Betrielsen i kæmpegrødet. Dario Fo tager alle slags magthavere under behandling, paver, direktører og politikere. Han appellerer til den indre anarkist i os alle.

Billetter til forestillingerne, der med garanti vil give en sund, oprørsk latter, kan forudbestilles fra midt i september. Der er 2800 af dem, og de plejer at blive revet væk. Som trøst kan det siges, at dansk TV allerede har booket sig ind, så gæstespejlet kommer senere i fjernsynet.